

שאל אלתר

ראש ישיבת שפת אמת

ת.ד. 41160

עיה"ק ירושלים

בס"ד

יחז"י למטמוני"ם תשוע"ה לפ"ק

לידידי ...

בשעה קשה זו, כשלמספר בני ישראל לעומר בשמחה וסילודין, התווסף מספר אחר רח"ל. כשלשמחתו של רשב"י, שהקפיד לבל יאמרו נַחֵם ביום חגו כמובא מהאריז"ל (עי' מג"א סי' תצג סק"ג), נוספו מבקשי נחמה ל"ע. כששאלת המנגנים המשמחים: 'אנשי עיר פלונית - מה לכם פה ומי לכם פה', התחלפה בשאלת הפסוק (ישעיה כב, טז): 'מה לך פה ומי לך פה כי חצבת לך פה קבר' ה"י. הרי, כלשון שיר היחוד (ליום חמישי): 'נבוכות כל עשתונות ונבהלות כל החשבונות', ואין ישוב הדעת הראוי להקדים לחשבון נפש הכלל והפרט. אך עם כל זאת שעת חימום יפה לפתיחת הלב ולהתעוררות, כשאחר זמן, שטף החיים מטשטש ומעמעם הענין.

והפְּנִית אצבע מאשימה כלפי אחרים, טובה להרגעת המצפון, אבל המבוקש באמת לחפֹּשׂ את **חסרוני אני** [והרי רק שוטה ידמה בלבו שהוא שלם ותמים], ולצקת את ההתעוררות לתבנית של קבלה **מעשית**, אם בחובת הלבבות ואם בתיקון המעשים, בין אדם לחבירו ובין אדם לקונו יתברך. ולב יודע מרת נפשו, אלא שיצרו מטעהו ומשכיחהו, אבל בשעת כושר - יש לנצלה.

והנה, אף שלכל מאורע, ובוודאי בהיקף אסון כזה, יש סיבות משמאי, מ"מ אין יוצא גם מידי פשוטו, ואף שאין אנו שייכים כלל לדרגת תקנת חכמים בסנדל המסומר (שבת ס.), אבל יש בה גם לימוד על זהירות כפשוטה, ומאחר שנתגלגל"ה חובה, תרתי משמע רח"ל, ובא ג"ל כגלגל להחליף השיטה, ראוי לקבל על עצמנו להזהר בכיוב"ז, אף אם נראה שהשעה דוחקת וירט הדרך לנגדנו.

והשי"ת יגדור פרצות עמו ישראל ברחמים, וינחמנו בנחמה שלימה בביאגו"צ.

ידיך הכותב בלב נסער

שאל